

(František Takáč) Čaká na nás veľa nástrah, ktoré nás chcú presvedčiť, že náš život závisí od toho, koľko zarobíme, ako sa zabezpečíme, uplatníme. Ako ďaleko sme od zmýšľania Ježiša Krista! Zabúdame, že veriť znamená urobiť Boha pánom svojho života. Nie iba uznať jeho existenciu. Veriť znamená rátať s ním, tak ako dieťa počíta so svojimi rodičmi. V tomto zmysle Ježiš Kristus hovorí: „Ak nebudete ako deti, nevojdete do nebeského kráľovstva.“ (Mt 18, 3) No pýcha zabraňuje uznať závislosť od Boha.

V jednom kupé sa stretli bohoslovec a stavební robotníci. Cesta bola dlhá, a tak sa rozprúdil rozhovor. Išlo o veriacich ľudí. Jeden z nich však mal svoju filozofiu. Zdvihol ruky a povedal: „To je môj boh. Tomuto bohu ja verím!“ „Čo však bude, keď vám na toho boha spadne fúrik s betónom a ruky ostanú nevládne!?“ ozval sa ktosi. Vtedy muž zmlkol. Máme strach z nedostatku a z budúcnosti, preto Boh ide nabok a zabezpečenie je dôležitejšie. Ved' čo, keď sa so mnou niečo stane, čo bude s mojou rodinou, za čo ma pochovajú? Nech prvým krokom k náprave je náš pohľad na seba a to, že v pravde uznáme svoju neschopnosť hľadať najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a očakávať Božiu starostlivosť.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)